

ŐR

A HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI REFORMÁTUS KERESZTYÉN • IFJUSÁGI • EGYESÜLET HÁZI LAPJA

«NEM SZÉGVENLEM A KRISZTUS EVANGÉLIUMÁT.» RÓMA I: 16. A

Köszöntés.

Kálvinista embert akármilyen kitérítés érjen is, nem magáért a kitérítésért örül, hanem azért a kegyelemért, amellyel Őra, az Isten őt föbbre bízta az ő dicsőségének a szolgálatában. Dr. Csáky Lajos, az új főgondnok ajkáról hasznó kijelentést hallottunk. Mi természetesen találjuk, hogy a reformátusság az ő megválasztása feletti örömeinek kifejezést ad, hogy őt ünneplésben részesíti, hiszen eddigi egyházi működésével, szíriárd, egyenes kálvinista jellemével méltó volt a jelölésre és a hívek nagy többségének bizalmára. Harmincéves presbiterség, egyházmegyei tanácsbírói, egyházkerületi tisztsége, zsinati tagsága után, csak a legtermészetesebb az, hogy ott álljunk egyházunk élén, mint világi vezérünket.

Azonban dr. Csáky Lajos nem egészen így látja újabb elhívását. Kétségtelenül jólesik neki személyének és eddigi munkájának a megbecsülése; örül, hogy az utóbbi idők annyi támadása és meghurcoltatása után, személyes elégtételt is kapott, de mindenekfelett annak örül, hogy a reformátusság végre önmagára talál s egyházának fontos ügyeiben egységet tud felmutatni. A köszöntést, az ünnepeztetést ezért visszahárítja magára a reformátusságra.

És mi, az ifjúság, éppen ezért köszöntjük nagy szeretettel és megbecsüléssel az új főgondnokot. Látjuk, hogy ma mennyien szeretik ünnepeztetni magukat, mennyien hivatkoznak a maguk érdemére s ezzel szemben dr. Csáky Lajos utal az örökkévalóra, Aki egyedül minden dicsőség! Hisszük, hogy helyt fog állani egyháza élén, mert egyháza minden ügyében az Isten legszentebb ügyét látja és kívánja szolgálni.

A kálvinista ember sohasem becsüli túl a maga erejét, mert tudja, hogy »nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené!« Ezt a gondolatot is hallottuk az új főgondnoktól. Tudatában van annak, hogy egy ember még

az é en sem tehet semmit sem, ha n'ne nek mögötte, akik segítsék.

Mi a magunk köszöntésében igérjük, hogy mindenkor követni fogjuk a vezért s kérünk mindenkit, hogy ne csak a köszöntésben, az ünneplésben legyünk egyek, hanem abban a munkában is, amelyet Isten kegyelméből vezérnek és közkatónak egyaránt végezni kell!

Isten ádj meg az elhívott világi Vezért és ő ádj meg minden református lelkét, aki egyháza ügyében Isten országának ügyét látja és teljes szívvel-lellekkel szolgálja is azt!

Emberhalászok.

Olv.: Mt. 4:18-22. ... »Jöjjetek én utánam és emberek halászaivá teszlek titeket!«

Az Ige testté lett és lakozott miközöttünk! Jött, hogy embereket mentsen át az örök élet hajójába.

És a világ nem ismerte. — Ott a galileai tenger izzó napsugarában ép úgy folyt tovább az élet. Csolnak ringott a vizen s a parton szakadozott hálót bocsátottak a vízre, vagy kötözgettek apák és fiak.

És ekkor megáll mellettük valaki, aki csak ennyit mondott: »öjjetek utánam!« Indokolásul mondott még olyast, amelyet mi még sem tudunk úgy érteni, mint ők: — »és emberek halászaivá teszlek!« — mert mi még soha nem hallottuk ezt a hívást.

És önékik minden szavuk a feleletben, minden búcsújuk az elhagyott apák felé: — az a lépés volt, amelyet már a következő pillanatban Krisztus lábanyomába helyeztek el!

Mintha örökké remegve vártak volna e pillanatra! Mintha az életet eddig csak ezért lett volna érdemes élni! — Isten régen beírta már ennek a napnak a történetét a lelkükbe s ők hordozták anélkül, hogy mindezideig valamit tudtak volna róla!

Régen egészen más volt a tanítványnak a tanítójához, mesteréhez, Rabbijához való viszonya, mint ma. Egy volt az élet, szinte

egy egész a szívverésük! Irástudók éltek akkor, kiket a bennük égő tűz nem engedett hosszasan egy helyen maradni; vándorútra keltek, mint akiknek nem ide lent van a hazájuk s aki tanítványnak hivatott el: utána ment, követte őt! A tanítvánnyá való elhívó-feltétel tehát már legelső lépésében is, tökéletes elszakadását jelentette az eddigi életnek! Minden mögötte legyen, ami föltarthatná! — De mit jelent hát akkor: »követni«, — kérjük mi riadtan? — Semmi esetre sem azt, hogy támasz nélkül és kilátástalan bizonytalanságba került volna ezáltal az életem, hanem éppen azt, hogy most kötetett oda az én vergődő élethajom kitéphetetlen cölöphéhez, — Krisztus követésében: Krisztushoz! — Mit követelhet ez tőlem? — Azt, hogy mondjak le mindenről és menjek azután, akinek nincs fejét hol lehajtania! (Luk. 14:33; 19:21; 9:57) — De menjek úgy, hogy egy pillantást se vessek hátra, (Luk. 9:62) — elhagyott halottakra, elmaradt élőkre, a tulajdon édesapámra sem; csak menjek az ő lábanyomán (I. Pét. 2:21) keresztem súlya alatt önmagamot is megtagadva (Mt. 16:21), ha kell: a halálig!

Követni ezenkívül annyit tesz: örök tevékenységben lenni, ott, ahol a Mester áll. Mindent együtt cselekedni Vele, amit csak Ő körülölel! Követni? — tudom-e, hogy annyit jelent: lemondani az önmagamon való uralkodás szépségeiről, dicsőségéről, »királyságáról«, — hogy főkéletesen átengedjem magam a Királyok Királyának!

Krisztus azonban azt akarja, hogy neki pünköszt után is, a tanítványi sor sirbanyatlásával is, — legyenek miközöttünk is, tanítványai. Azt akarja, hogy közöttünk is támadjon, aki biztos hitet nyer afelől, hogy Benne: élete vezérlő fároszát találta meg! (Ján. 8:12.) — s az elhagyott testvérért, feleségért, — édesapáért százanyit vesz és örök életnek örököse lesz! (Mt. 19:29.)

Mindez csupán egy szempillantás alatt játszódott le a tanítványok lelkében.

És: — »emberek halászaivá teszlek« —

mondja Krisztus. — Hát ez a fél mondat ígérete elég ahhoz, hogy én mindezt föl-
tegyem?

Amikor Krisztus azt mondta: «Kövesse-
tek!» — s ezt megtettük, utána már nincs
nagyobb csoda. Utána már szinte nem
is hiányzanék az indokolás! — Péter és
András eddig azt hitte, hogy ez a háló,
amely hűséggel szolgálta végig: — apját,
az ő fiaalságát! —

megváltja majd számára a jövőt!

S most jött Egy, aki a szakadozott háló
helyett, melyből kihullt már olykor-olykor
az élet, — újat adott, melyben az ő lé-
lek-é'ete fogatott meg lejelőször! Új háló,
ó csodálatos Ige, amelyben a boldog-
ígeretű jövő éppen az ő —

multját váltotta meg!

Utána már csak a lélek mágneserejét
érzi, amely vonja az embereket a — Fő-
höz s benne ő csak egy parányi rész,
amelyen rohanva, ellenállhatatlanul szá-
guld át az óriási erő, az: Űzenet! — Ezek
a lélek-háló megejtő szálai, melyek «ele-
venként» fogják (Luk. 5:10.) mentik át a
bűnöcéan csontig dermedt, fuldokló nyo-
morultjait!

Hacsak egy pillanatig talán én is, —
egy tucatrangú a tanítványi sorban, —
így tudok kapcsolódni Öhöz, — ugyan-
az a csoda történik bennem is, általam
is. De viszont egy Péter is, abban a pill-
anatban, amikor ebből a csodálatos körből
a hármastagadason elbukik, kiesik, —
lehet még oly közel Krisztushoz, testben,
hogy a szeme villanását is pontosan látja!
— mégis már nyoma sincs az óriási lelki
erőnek; — nem vagyok már «emberha-
lász!»

Mi, késő utódok is, egy istenparancsot
birunk, amely örök rendeltetés a világ
fundamentumakor íródott meg a mi szá-
munkra, de hogy ez a pontosság micsoda,
talán még most sem tudjuk, de imádkoz-
zunk érte, hogy fölnyílják előttünk is
egyszer a lélek értelme: — ezt kell ezen-
tül tenned!

Mert: — élet csak ott van, hol az em-
ber: — hivatást teljesít! Ámen.

Eberfeld, Németország. Kádár László

Mindnyájan egyek legyenek.

(A vásárhelyi Horthy Miklós Népház-
ban, a katolikusok és reformátusok által
rendezett, jövedelmével a katolikus templom
toronyóralapját és a református templom
orgonaalapját szolgáló ünnepélyén elmon-
dotta NAGY BELA.)

Ravasz László püspökünk egyik beszé-
dében elképzeli, hogy milyen döbbenetes
csend támadna egy fényes bái terem-
ben, farsangi mámoros hangulatban, hogy
vernének gyökeret az előbb még táncot
ropó lábak, hogy csuklanának le az egy-
máshoz simuló fők, hogyan kulcsolódnának
áhitatos imára az egymásbafonódó kezek,
—, ha valahol a háttérben szétválnék egy
függöny és fölcsendülne az odarejtett,
senki által meg nem sejtett orgona bűn-
bánatra, töredelemre hívó szava! Valóban

mennyire profán, mennyire bántó dolog
volna egy bái teremben felcsendülő or-
gonaszó!

Én magam valamennyire átéltem már
azt a különös érzést, mely éppen abból
eredt, hogy egy orgona, ez az áhitatot
keltő, le'keket magasba szárnyaltató, fön-
séges hangszer, prózai helyen, a hétköz-
nap élet zajában, zsvájában szólalt meg.
Átéltam még Amerikában. Még a néma
filmek idejében kerültem ki s emlékszem,
hogy milyen különös, nyugtalanító érzés
támadt bennem, amikor először ültem ame-
rikai moziban. Amint megindult a film-
szalag, abban a pillanatban fölcsendült a
kísérő zene gyönyörű, fenséges hangú or-
gonán. De nemcsak a festői, szép tájakon
kísért végig bűgő hangja, de ez szolgál-
tatta kavargó lokálok, szennyes lebujok
félmeztelen táncosnőinek buja zenéjét s a
szünetben a legújabb jazz-slágert veti-
tették a vászonra és az orgonista játszotta
a dallamát, amíg a közönség meg nem ta-
nulta s együtt nem dúdolta az orgonával.
Mozi és orgona! Így volt ez minde-
nyütt a néma filmek korában. Amerika leg-
szebb, leghatalmasabb orgonáit a moziban
lehetett megtalálni.

Aztán ott volt Philadelphiában a híes
Wannamaker áruház, amelyben naponként
több ezer ember tolongott vásári zajban,
szürke hétköznapi hangulatban és egy-
szerre csak fölcsendült a magasból az
áruház világhírű orgonája, hogy hangja
csodálatos zengést kapjon, amint hullám-
zik több emeletnyi magasságban, hogy
ahova elér, ott elnémuljon a vá-
sári zsvajs felfigyeljen az em-
beri lélek. Ugyancsak itt volt az árú-
ház egyik külön, féltve őrzött termében
Munkácsy híres festménye, az »Ecce ho-
mo«. Milyen különös: áruház és or-
gona; árú cikkek, rohanó embe-
rek és a Krisztus szelíd, fénylő
arca...

És nézzétek csak: nem is olyan
különös ez! Hiszen mi is vidám far-
sangi hangulatban élünk, ma este mosolyt,
kacajt, derűt akarunk varázsolni minden
ajakra, minden arcra; ma este várjuk
a vidám, vépezsdítő magyar nótát; ma
este boldog táncot akarunk járni — és
mégis, mégis valaminek a hiányát érez-
zük... Mi, reformátusok hiányát érez-
zük annak az orgonaszónak, amelyet olyan
különösnek találunk farsangi hangulat-
ban, közönséges hétköznapi helyen... A
katolikus testvérek gondolnak arra a to-
ronyórára, amely majd figyelmeztet, hogy
itt e földön minden elmúlik, csak egy
örökkévalóság van: a Mindenható Is-
ten... Farsangi, mámoros kedvünkben
is éhez, szomjuhozza a lelkünk templo-
maink áhitatos csöndjét...

Én mindig úgy éreztem, hogy az orgona,
szót nem azért találtam különösnek az
előbb említett helyeken, mert az sehogyan
sem illett oda, hanem azért, mert rend-
szerint nem tudtam elhinni, hogy Az jól

érzi magát azon a helyen, Akire engem
az orgonaszava emlékeztet. Azért talál-
tam zavarónak az orgonaszót, mert az
Istenre emlékeztetett s meg-
éreztem, hogy Isten jelenléte a legtöbb-
ször nem tűri a mi közönséges, szent-
ségteleen szórakozásainkat s a legelső fel-
csendülő orgonaszó az Isten figyel-
meztető, vádoló szava volt...

Néhány óra csupán és vége a vidám
farsangi időnek, jön a komoly böjti idő-
szak. Én szeretném, ha a ma esti vidám
hangulatban nem lenne különös az én
gyenge szavam, sőt olyan lenne, mint egy
legkisebb orgonasíp szava, amely arra
akar emlékeztetni bennünket, hogy Isten
nemcsak ezt a teremtetett világmindensé-
get alkotta úgy, mint egy fenséges
orgonát, amely tisztán, engedelmesen
zengi Isten dicséretét, hanem az embert
is azért teremtetette, hogy le-
gyen egy parányi orgonasíp,
amely nem disszonanciát, ha-
nem a legszebb harmóniát adja
az Istent magasztaló énekhez.

A magyar ember nem szeret több han-
gon énekelni; ha nincs karba szervezve,
ritkán énekel több hangon, de az a külö-
nös, hogy lelkében annál több hang és
pedig disszonáns, zűrzavaros hang uralko-
dik. Olyan kevesen vagyunk pe-
dig és olyan sokan várnak a
pusztulásunkra, a halálunkra!

Én olyan jóleső érzéssel láttam azt, hogy
Amerikában nemcsak két felekezet, de
több felekezet is milyen békességesen
meg tud élni egymás tözsomszédságában.
Ott megtörtént az, hogy egy idegen felfi-
gyelt a református lelkészlapon az esteli
harangszóra és megkérdezte, hogy mire
harangoznak, hiszen ott ült előtte a lel-
kész s tudta, hogy a faluban nincs csak
egy kis református imaház. A válasz a kö-
vetkező volt: »Nekünk van egy imaházunk,
az evangélikusoknak egy haranglábuk s a
presbiteriánusokkal együtt közös helyen
tartjuk az istentiszteleteinket. Most éppen
a presbiteriánusokat hívja az evangélikus
harang a református templomba!« Mi-
lyen fonséges összhang az Is-
ten oltáránál!

Jóleső érzéssel látom, hogy itt is nem-
csak a két templom van közel egymáshoz,
de közel vannak a szívek is. Ma
este ide is egybegyűlt katolikus és re-
formátus. A maga farsangi jókedvében
eggyé válik mind a kettő. De ha azt
akarjuk, hogy az Isten áldjon bennünket
és megsokalja már egyszer büntetésünket,
akkor egyeknek kell lennünk az
Ő szolgálatában és az egymás
testvéri szeretetében és szol-
gálatában is, hogy mint közös or-
gonasípek zengjük a legfenségebb énekét,
amely angyali ajakon hangzott el vala-
kor e föld felett: »Dicsőség a magas-
ságos mennyekben az Istennek
és e földön békesség és az em-
berekhez jóakarati«

Bukovinai testvéreink. 2

Kendő-e vagy ruva?

Nyelvüket is elég tisztán megőrizték 170 év alatt. Nem lehet csodálni, ha az idegen népekkel való érintkezés következtében néhány idegen szó is becsúszott a nyelvhasználatba, mint refujál, guzgány, zsan-dár, trifoj, estráza, kiria, kalfa, stb. Mondatszerkesztésükön is észre lehet venni az idegen hatást, midőn feleségem helyett azt mondják: »a zenyém a zasszony«, Jáno-sunk helyett pedig »a mienk a János«. Az egyik nőszövetségi gyűlésen egy asszony a férfiak dohányzása ellen eképpen emelt szót: »Tiszteletes úr, egy pácska árával egy huszkát veszünk, amiből egy hónapig lehet vakarni.« Az andrásfalvi nyelvben a pácska dohányt jelent; a huszka pedig csonka kúp alakba préselt őrölt só, melyből a kés fokával kaparnak az ételbe. Szereti használni a kicsinyítő képzőket, pld.: Annácska, Jós-kácska. A »gyermek« szó alatt fiút ért. A lány nem gyermek, az asszony sem ember. Az »ember« csak a férfi. Nem ismervén egyes kifejezéseiket, kezdetben sokszor fonák helyzetbe kerültem. Egy alkalommal, midőn prédikációmban Isten személyéről szoltam, híveim mind lesütötték a szemüket. Később tudtam meg, hogy ennek oka az volt, hogy a »személy« náluk megesezt lányt jelent. Az iskolában, amikor egy gyermeket tökfilkónak tituláltam, az egész gyermek-sereg a pad alá bujt szegyenében. A Jónás történetében említett tököt »bosztány« szóval kell helyettesítenem. Amikor a lányoknak azt mondtam, hogy vegyék le a kendőt a fejeteikről, úgy néztek rám, mintha hontentotta nyelven szoltam volna hozzájuk. Azóta »ruvát« mon-dok. Egyszer egy asszony egy kuffert kért. Készséggel hoztam le a padláról az ütött, kopott jószágot, de nem akarta elvenni s egy pár értelmetlen szót mondvá, nagysietve eltávozott. Azt hittem bolond. Később tudtam meg, hogy ő is hasonlóan vélekedett rólam, midőn én levélboríték helyett — mit kérni akart — börendőt nyomtam a kezébe s még azt is megkérdeztem, hogy hova akar utazni. Az özvegyet »ögyveznek«, a feketét »feteké-nek« mondják. Az andrásfalvi illemszabály szerint ezt, hogy disznó, vagy fáj a gyomrom, csak akkor szabad kiejteni, ha előbb oda teszi az ember azt, hogy »bocsánattal legyen mondvá«. Az itt nem reprodukálható szavakat azonban minden szegyen nélkül természetesen kimondja. A faluban csak a bíró az »úr«. A lelkészt, vagy a tanítót egyszerűen csak papnak, vagy »fanyítónak« nevezi. A bírót azonban mindig bíró úrnak titulálja.

Érdekes szokások.

Az andrásfalvi furcsaságok közé tartozik az is, hogy a kétlovas szekérbe, melynek egy rudja van közepén, csak egy lovat fog be. Az ökröt nem ismerik, földjeiket lovakkal művelik. Fő terményük a »pi-

tyóka«. Ezt úgy termelik, hogy a megszántott földbe a »markirral« árkot húznak s a család tagjai ebbe megfelföld távol-ságra beleszórják a gumókat, melyre kapával földet húznak s a végén a »högör-gető«-vel lehengetik. A zab jól megte-rem, de az őszi búza e zord éghajlat alatt gyakran kifagy, ezért inkább tavaszbúzá vetnek. A terekbúza (tengeri) nem min-dig érik be, még a csinkántin sem. Ezt azonban nem nagyon búsulják, mert hoz-nak Moldovából eleget cserébe hagyma vagy burgonyáért. Földjük igen kevés, Egy családra átlag nem igen jut több 2 holdnál. Ezt azonban, ha jobban meg-művelnék, háromszor annyit jövedelmezne. Zödrágázási kísérétemmel kudarcot val-lottam. Vetésemet leégeltették. — Mikor kérdőre vontam a tetteiket, azt felel-ték, hogy: »Úgy tudjuk, hogy a tisztele-tes úr úgyis beszántja, gondoltuk, mi-nek menjen kárba, inkább leégetjük«.

Érdekes, hogy a modern mértékegységet nem fogadták el. Hosszúságmértékük a »prazsina«, mely rudat is jelent. Ez 5 méter 75 centiméternek felel meg. Ha ez-zel négyet előre s egyet keresztbe mér-nek, ez is csak »prazsina«, de területet je-lent. 80 prazsina egy »fácsa«. — Egy ka-tasztrális holdnak negyvennégy prazsina felel meg. Kisebb hosszúságmérték az arasz. Két arasz egy »sukk«. A vásznat »sing«-el mérik. Ez kb. 70 centi. Ürmér-tékük a »petráj«; ez kb. 30 liter. Négy pe-tráj egy »korec«. A »szindzsák« egy nyol-cadliternek felel meg.

Házi iparral csak az asszonyok foglal-koznak. Szőnek, fonnak s igen szép »fes-tékeseket« készítenek, miket messzi vi-dékre elvisznek. A férfiak »kiriáznak«, azaz fuvaroznak, fát, deszkát s kereske-delmi árúkat. Télen, ha saját részükre hordják a fát, akkor erdőlnék, ha a zsidóknak, akkor »tökére« mennek. A sze-gényebbek nyáron »Romániába«, azaz Moldovába mennek mezei munkára. Ha Erdélybe mennek rokonaikhoz látogatóba, azt mondják, hogy »Magyarországba« mennek.

Szokás a »lánylopás«. Ennek oka a fél-tékenység, vagy a szülők ellenzése. Ez leg-többször kölcsönös meg egyezéssel törté-nik és nem ritkán a lány mutatja a tiltat. Bizony úgy elfogyott a lányok szegylene, mint a »papkiszuromszemedvirág verese«, mondják az öregek. A lánylopás rendesen tisztességes házassággal végződik. Amikor a menyasszonyt a legény házához viszik, a kaput szalmafonattal becsóválják. Miután tréfából jól lebecsmérlik kelengyét, a nagyházba mennek, hol a vőlegény és menyasszony fogadják az ajándékokat. Mi-kor valaki leteszi ajándékát, egy asz-szony rendesen így s ól: »... arra igéri ma-gát, hogy ezzel nem fogja kifizetni, hanem mikor elhívják keresztelni, még többet is ad«. Ezután következik a »kontyoló«, mely abból áll, hogy leszedik a menyasszony fejdíszét, jobb és bal felére egy-egy asz-

szonyt ültetnek s mindhármutat tetőtől talpig letakarják lepedővel. A vőlegény-nek ki kell találnia, melyik a menyasz-szony. Ha nem találja ki, azt kell meg-csókolnia, akit megfogott, lett legyen az 90 éves vénasszony is. Az esküvő folyta-tása a tánc és ének. A »mozsikások« fúvós hangszereken játszanak. Táncuk a csárdás. A legény »elhúzza« a lányt a táncba. A cselekedetre igen találó a ki-fejezés. — Péter-Pál napján van a búcsú, melyből a reformátusok csak a »krámot« tartják. Ez a legnagyobb »ünnep«, melyre hetekkel előre készülnek. Ilyenkor 2 napig éjjel-nappal tart a mulatozás. Az ünnepi asztalt rogyásig terítik minden földi jó-val, mint sültcsirke, »galuska« (töltött kaposzta), főtt aszaltszilva, tejbe kása, rétesek. Sorra jár ilyenkor a pálinkás üveg és pohár, melyet ivás előtt egymásra kö-szöntenek. Az alkohol fogyasztás külön-ben nem nagymérvű.

Jöjjenek nálunk es!

Az andrásfalvi minden furcsasága mel-lett is józan gondolkodású, mérsékletes, hitéhez ragaszkodó, buzgó vallásos lélek. Egyházát szereti s arra áldoz is, külö-nösen, ha látja, hogy mire megy a pénze. A régi időből fennmaradt adóhátralékot úgy tudtam beszélni, hogy »megdolgoz-tattam« őket. Ez úgy történt, hogy egy napon nekifogtunk a kerítések javításának. Mikor látták, hogy bontódik a régi s én is dolgozom, egymás után vették ki a kezem-ből a munkát.

Míg reggel alig voltunk néhányan, dél-ben már valóságos hangyaboly lett a paró-kiám. Hoztak pénzt is a költségre. Amikor a templom belsejét festették, önkéntes adakozás útján annyi pénz gyűlt egybe, hogy nemcsak fedezte a kiadást, de fö-lösleg is maradt. A tavaly 12.000 lei köl-tséggel a templom külsejét is kijavítottuk, mind az adóhátralékokból. Most szin-te szomorkodom, hogy alig van kint adó-hátralék, mert új iskolát kellene építeni.

Befejezésül ezzel az andrásfalvi kö-szöntéssel búcsúzom: »Jöjjenek nálunk es«.

Bagnóczky Géza.

(»Ifjú Erdély« XIV. 6.)

Farsangolt a szeretet...

Vége a farsangnak. A vidámságban elfá-radt a lélek. Belül még zsong a muzsika és visszakísért a bái éjszakák mómora, de a »hercegi murik« lovagjának megsápadt arcán ott ül a gond. Jön a böjt... mert minden bőségeknek van böjtje is...

Mily szép is volt egy fényes bái éjjel... Keringtek a párok egymásba fonódva...

A zene belesikolt az utca csendjébe... a poharak vidáman csengtek... Kint egy-kis meztelbás gyerekek beleselkedett a fény-árban úszó étterem ablakán. Lehet, hogy éhes volt, lehet, hogy koldulni küldték... lehet, hogy kis csavargó volt, de azt mondta: keresztény és magyar.

És bent szolt a zene... csengett a po-

Hírek

hár... A kis éjszakai leskelődő pedig megunt a várakozást, összehúzta fáját kis testén a rongyait... megindult a fagyos havon másfelé, mert biztossan megérezte, hogy ez a nagy fényesség az ő tisztelére gyúlt ki és ennek a esengő muzsikának a szárnyán az ő korávn lelke felszállhat az angyalokhoz, ahol már nem kell mezitláb rónia az utcákat egy-két fillérért és fényes urak és asszonyok biztossan azért örülnek olyan nagyon, mert segíthetnek a szegény kicsi éhes magyarkának, akiknek a javára ezt a selymekből suhogó fényes mulatságot is rendezték... és biztossan azért oly magas a jókedv, mert a kalmárnak is elkelt a portékája, a selyem nem porosodik új szezonig a kirakatban és a fajtáját forrón szerető magyar egy csapásra eleget tett minden kötelességének, pártolta a «magyar» textilipart, a vendéglősnek hasznót csinált, természetesen nem feledkezve meg arról sem, hogy a mai magyar életnek szegényei is vannak és a szegényeken segíteni az «igaz» keresztyénnek kötelessége.

Mi tiltakozunk minden bál ellen, amely a szegények nyomorúságát, vagy a hitéletet, sőt az egyházat sajátítja ki a mulatni vágyók céljaira.

Nem akarunk a tánc fölött pálcát törni. Mindenki táncolhat, aki az Úr Jézussal a szívében ártatlan szórakozással, vagy művészetté tudja felfokozni a táncot és nem érzi a férfi és nő ritmikus mozgásából kiáradni az érzékiséget. Tettéért ő és úgy felel az Isten előtt, ahogyan cselekedett.

Mindenre lehet bált rendezni, de a szegényekért áldozatot kell hozni, az egyházért kötelességet kell teljesíteni, de nem mulatni.

A napilapok ontották a báli tudósítást. A különböző lelki misszióra alakult egyházi szervezetek egymással versenyezve rendezték a pazar fényű bálokat és a szegény kis leselkedő koldus magyarka talán még ma sem tudott kedvére legalább egyszer tökéletesen jólakni. (Református Egyházi Értésítő. Sátoraljaujhely. I. 1 sz.)

Lelki eledel.

Március 1. Hiszek egy Istenben. I. Tim. 2: 1—7.

Március 2. Mindenható Isten. Zsolt. 90.

Március 3. Teremtő Isten. I. Mózes 1: 1—25.

Március 4. Szent Isten. Ezsaiás 6: 1—7.

Március 5. Rettenetes Isten. Zsoltár 76.

Március 6. Oltalmazó Isten. Zsolt. 91.

Március 7. Isten igaz Bíró. Zsolt. 58.

Március 8. Erős vár a mi Istenünk. Zsolt. 46.

Március 9. Isten Király. Zsolt. 47.

Március 10. Isten Szabadító. Zsolt. 48.

Március 11. Isten hű Pásztor. Zsolt. 23.

Március 12. Isteni hosszútűrés. Zsolt. 36.

Március 13. Istené a dicsőség. Zsolt. 115.

Március 14. Isten vigyáz ránk. Zsolt. 121.

Március 15. Isten kegyelme örökké való. Zsolt. 136.

Dr. Csáky Lajos főgondnok beiktatása március 8-án, vasárnap délelőtt 9 órakor lesz az újtemplomban. A beiktatást Pap Imre elnöklelkész végzi. Ez alkalommal úrvacsoraszétosztás is lesz. E kedves alkalomra az úrvacsorával való élésre felhívjuk olvasóink figyelmét.

Dr. Csáky Lajos főgondnok barátai és tisztelői március 8-án, most vasárnap este 8 órakor vacsorát rendeznek a főgondnoki beiktatás alkalmából az új főgondnok tisztelőiére. A vacsorán hölgyek is résztvehetnek. Jelenlétük ni lehet az egyházi pénztárnál és az otthonban.

Tempomi rend a belső templomokban: Az őtemplomban március 8-án dr. Somogyi József prédikál, ágendázik Nagygyörgy Sándor, a 11 órás elmarad; március 15-én prédikál Nagygyörgy Sándor, a 11 órás elmarad; az újtemplomban március 8-án prédikál Nagy Béla, ágendázik Losonczy Endre, 15-én prédikál Losonczy Endre.

Dr. Kassay Dezső igen érdekes, magas színvonalú előadást tartott »Isten« címen, a református férfiak konviktusi találkozóján. Az előadás előtt dr. Hódy Sándor ügyvéd keresetlen, szívből jövő szavakkal köszöntötte dr. Csáky Lajos elnököt, aki mint főgondnok első alkalommal vezette a református férfiak megszokott kedves estjét. A Főgondnok úr válaszában kiemelte, hogy a győzelem a magára talált reformátusság.

Leánytagjainkat kérjük, hogy hétfői tagösszejevételünkön minél többen jelenjenek meg, mert az árvaház részére függönyöket készítenk s szeretnénk, ha ebben a munkában minél többen vennének részt.

A tarjáni leánykör február 23-án rendezte második teaestjét a Zrinyi-utcai körben az Otthon javára. Seres Béla és Seres Béláné buzgólkodása folytán ismét kedvesen szórakoztak a megérint vendégek.

Leányaink 17 darab abroszt készítettek Tornyai Imre kötszövő tagunkkal az Otthon részére. Ezentúl a teaestélyeken nem kell abroszokról gondoskodniok a házi-asszonyoknak.

Az úJVárosi műkedvelők az árvaház részére tartottak műsoros estet az úJVárosi Visszhang-utcai körben. A tiszta jövedelmet, 28 pengőt befizették az egyházi pénztárnál az árvaház céljaira.

Otthonunk műkedvelői a Mátyás-utcai körben rendeztek vidámesetet február 23-án.

Tagösszejeveteink február 18-án ifj. dr. Csáky Lajos »Modern házasság«, február 25-én Kolpaszky György »Ifjak és öregek«, március 3-án Eperjesi Mihály »Nő és férfi harca a kenyerért« címmel tartott előadást. Összejeveteink igen népesek, élénkek. A Váshelyi Ujság minden alkalommal rövid beszámolót hoz összejeveteleinkről.

Február 25-én Váshelyi kútfőn érdekes eszt rendeztek a Horthy Miklós népházban. A reformátusok és katolikusok közösen találkoztak ez alkalommal a jövedelem feletésztben a református templom orgonáalapjára, feletésztben pedig a katolikus templom óra-alapjára ment. Az est fénypontja az Iparos Daloskör szereplése volt, Bogár Rezső vezetésével. Dr. Váshelyi István vallástanárr és Nagy Béla hittoktató is elkísérték a dalárdát a kedves kútfőra.

Szépén sikerült szerejevendégséget rendezett Otthonunkban március 1-én a Református Vegyeskar. Szép énekszámok, vígjáték, felolvasás tették kedvessé az estét. A rendezés érdeme Nagygyörgy Sándoré és dr. Kovács Ernőé.

Mesziényi János és Sama Erzsébet tagjainkat Isten egészséges fiúgyermekkel áldotta meg. Gratulálunk! Növekedjék a kicsike Isten és emberek előtt való kedvességben.

Az Asszonyok Köre március 26-án tartja legközelebbi összejevetelet.

A református egyház március 8-án, vasárnap délután 5 órai kezdettel a városháza közgyűlési termében vallásos estélyt tart, amelynek műsora a következő: 1. Gyülekezeti ének. 2. Bibliát olvas és imádkozik Tereh Gyula lelkipásztor. 3. Énekel a Klauzál-utcai iskola gyermekkara Becsei István tanító vezetésével. 4. Szaval Dezső Mariska. 5. Zsoltár-motetta. A 18. zsoltár feldolgozása énekkarra és orgonára. Szerzette dr. Kovács Ernő kántor. Előadja a liceum énekkara és az őtemplomi Vegyeskar szólistái. 6. A francia reformátusokról előadást tart dr. Mátyás Sándor gimnáziumi tanár. 7. Énekel Vata Eszti. 8. Szaval Gaál Mihály tanító. 9. Csellózik Szűcs Pál városi tisztviselő. 10. Énekel a Klauzál-utcai iskola gyermekkara. Vezényel Becsei István tanító. 11. Imádkozik Nagy Béla vallástanító lelkes. 12. Gyülekezeti ének. — Műsormegváltás 20 fillér. A tiszta jövedelem a szegény iskolások ebédeltetési akciója javára szolgál.

Sakk hír. Városunk sakkozói az egyesületközi csapatversenyt, — melyben KIE a) csapatunk a múlt évben az első helyen végzett, — ez évben is megrendezik. Örvedetes je'enség, hogy a múlt évi f) csapat helyett most a g) csapat vesz részt a küzdelemben, mely bizonyára mindvégig erős és szép fejturna lesz sakkozóink számára. A) és b) csapatunk új erővel, új összeállítással vesz részt a küzdelemben és reméljük, hogy a múltban tapasztalt összefartás, kötelességtudás és fegyvelm ez évben is meghozza a maga gyümölcsét.

»OTTHON«

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: Nagy Béla, János-tér.

Felelős kiadó: Dr. Dura Lajos.